

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 328

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Sâmbătă, 29 august 1998

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
121.	1-6	127.	10
— Ordonanță privind răspunderea materială a militarilor		— Ordonanță privind măsuri pentru oprirea subcapitalizării prin rectificarea bilanțului contabil pe anul 1997 la Banca Română de Comerț Exterior — S.A. (Bancorex).....	
123.		128.	10-12
— Ordonanță pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 31/1998 pentru aprobarea scutirii de la plata taxei pe valoarea adăugată la unele produse și echipamente importate pentru înzestrarea Ministerului Apărării Naționale, Serviciului de Telecomunicații Speciale, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe și industriei de apărare	7	— Ordonanță pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului	
124.	8-9	129.	13-14
— Ordonanță privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale.....		— Ordonanță privind declararea ca zonă de interes național a unui ansamblu din perimetrul central al municipiului București, incluzând Noul Centru Civic și Centrul Istoric, și stabilirea condițiilor de realizare a investițiilor pentru ansamblul urbanistic din această zonă.....	
126.	9	130.	15
— Ordonanță pentru modificarea Legii nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite		— Ordonanță privind regularizarea cotelor de capital social în procesul de privatizare a băncilor.....	

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind răspunderea materială a militarilor

În temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României, precum și ale art. 1 pct. 7 lit. f) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Militarii sunt obligați să apere patrimoniul forțelor armate ale României.

Art. 2. — Răspunderea materială este angajată, în condițiile prezentei ordonanțe, pentru pagubele în legătură cu formarea, administrarea și gestionarea resurselor financiare

și materiale, provocate de militari din vina acestora și în legătură cu îndeplinirea serviciului militar sau a atribuțiilor de serviciu în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Ministerului Justiției.

Art. 3. — Militarii răspund material, indiferent dacă, după producerea pagubei, mai au sau nu calitatea de militar.

Art. 4. — Răspunderea materială este angajată atât pentru militarii care au fost însărcinați legal cu atribuții privind formarea, administrarea și gestionarea resurselor financiare și materiale, cât și pentru cei care le-au îndeplinit numai în fapt.

Art. 5. — Militarii răspund material pentru pagubele produse, din vina lor și în legătură cu îndeplinirea serviciului militar, terțelor persoane fizice sau juridice, la a căror reparare a fost obligată instituția publică de care aceștia aparțin.

Art. 6. — (1) Militarii nu răspund material:

a) pentru pierderile inerente produse în executarea misiunilor ori în procesul pregătirii pentru luptă, în activitățile de producție și gospodărești, care se încadrează în limitele prevăzute de dispozițiile legale în vigoare;

b) pentru pagubele produse din cauze care nu puteau fi prevăzute și înlăturate;

c) pentru pagubele generate de riscul normal al serviciului sau de forța majoră;

d) pentru pagubele produse în executarea ordinului comandantului sau șefului unității, caz în care răspunderea materială revine acestuia.

(2) Se exceptează de la prevederile lit. d) militarii care, având posibilitatea de a înlătura parțial sau total urmările păgubitoare ale ordinului primit, nu au raportat în scris, în termen de 24 de ore sau la înapoierea din misiune și nu au luat, din neglijență sau rea-credință, măsuri pentru evitarea pagubei, cazuri în care răspund împreună cu comandantii sau cu șefii unităților.

Art. 7. — Prin termenul *militari*, în sensul prezentei ordonanțe, se înțelege: militari în termen, militari cu termen redus, rezerviști concentrați sau mobilizați, elevi și studenți ai instituțiilor militare de învățământ, militari angajați pe bază de contract și cadre militare.

Art. 8. — (1) Prin *pregătire pentru luptă* în cadrul Ministerului de Interne, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Ministerului Justiției, în sensul prezentei ordonanțe, se înțelege și activitățile de serviciu operative.

(2) Conducătorii instituțiilor publice prevăzute la alin. (1) vor stabili prin ordin misiunile și atribuțiile de serviciu care sunt considerate operative.

Art. 9. — Prevederile prezentei ordonanțe se aplică și militarilor aflați în misiune în afara granițelor țării, precum și salariaților civili din structura instituțiilor publice prevăzute la art. 2.

Art. 10. — Valorile pentru care se stabilește răspunderea potrivit prezentei ordonanțe sunt cele aflate în proprietatea, administrarea, folosința sau deținerea, chiar temporară, a instituțiilor publice prevăzute la art. 2.

CAPITOLUL II

Răspunderea materială

Art. 11. — (1) În stabilirea răspunderii materiale conform prezentei ordonanțe, prejudiciul ce trebuie reparat nu cuprinde foloasele nerealizate de instituția publică păgubită.

(2) Pentru paguba produsă printr-o faptă ce constituie infracțiune, răspunderea se stabilește de instanțele judecătorești, potrivit legii penale.

Art. 12. — Răspunderea materială a militarilor este angajată în cazul producerii unor pagube, după cum urmează:

A. În sarcina gestionarilor, pentru pagubele produse de aceștia în propria gestiune, sau:

a) când, potrivit dispozițiilor legale, atribuțiile au fost exercitate de un delegat al lor sau de o comisie și se constată o pagubă, dacă nu se face dovada că aceasta s-a produs în absența gestionarului;

b) când au primit bunuri în cantități mai mici decât cele înscrise în documentele însoțitoare sau cu vicii aparente, fără să fi întocmit proces-verbal de constatare;

c) când nu au solicitat, în scris, asistență tehnică de specialitate la primirea bunurilor, deși aceasta era necesară.

B. În sarcina militarilor, pentru pagubele produse atunci când primesc, transportă, păstrează și eliberează bunuri materiale și valori, fără a avea calitatea de gestionari în înțelesul legii.

C. În sarcina comandanților sau șefilor unităților, când:

a) nu au asigurat gestionarilor, la solicitarea în scris a acestora, în cazurile prevăzute de lege, asistență tehnică de specialitate la primirea, transportul, depozitarea, inventarierea și distribuirea bunurilor materiale și a altor valori;

b) nu au luat măsurile necesare pentru remedierea deficiențelor sesizate în scris de către gestionari;

c) s-au substituit gestionarilor în exercitarea atribuțiilor acestora;

d) au dat gestionarilor sau altor militari care răspund de bunuri materiale ordine ilegale sau greșite care au condus la producerea de pagube;

e) au rezultat pagube, ca urmare a nevalorificării drepturilor la despăgubiri pentru cauzarea de prejudicii;

f) pagubele au rezultat din neurmărirea unor sume convenite din orice cauză și pentru care există titlu executoriu;

g) nu au luat măsuri de siguranță necesare pentru păstrarea în bune condiții a bunurilor materiale și a altor valori.

D. În sarcina autorului faptei, când pagubele sunt produse în alte situații decât cele prevăzute la art. 6 alin. (1).

E. În sarcina persoanei vinovate, dacă fapta prin care paguba a fost pricinuită constituie infracțiune.

Art. 13. — (1) Pentru pagubele produse unității militare în procesul pregătirii pentru luptă, militarii răspund material, în limita a trei solde lunare nete, calculate la data constatării pagubei.

(2) Partea din pagubă care depășește cuantumul imputabil prevăzut la alin. (1) se scade din evidența contabilă a unității militare păgubite.

Art. 14. — (1) Membrii formațiunilor de protecție civilă, precum și comandanții formațiunilor de pregătire premilitară a tineretului pentru apărare răspund material, în limita a trei salarii medii pe economie, pentru pagubele produse asupra materialelor aflate în patrimoniul Ministerului Apărării Naționale, date în folosință pentru instruire și pentru îndeplinirea misiunilor ordonate.

(2) Salariul mediu pe economie ce se va lua în calcul la stabilirea răspunderii materiale este cel realizat în luna în care s-a constatat paguba.

(3) Partea din pagubă care depășește cuantumul imputabil prevăzut la alin. (1) se scade din evidența contabilă a unității militare.

Art. 15. — (1) Dacă paguba a fost cauzată de mai mulți militari, răspunderea materială a fiecăruia se stabilește ținându-se seama de măsura în care a contribuit la producerea ei.

(2) Când nu se poate determina în ce măsură a contribuit fiecare la producerea pagubei, răspunderea materială a militarilor implicați se stabilește proporțional cu solda netă de la data constatării pagubei.

(3) În gestiunile în care manipularea bunurilor se face în colectiv sau în schimburi succesive, fără predarea gestiunii între schimburi, răspunderea materială se stabilește proporțional cu timpul lucrat de fiecare gestionar de la ultima inventariere a bunurilor.

Art. 16. — Pagubele produse de militarii în termen, militarii cu termen redus, elevii și studenții instituțiilor militare de învățământ și de elevii liceelor militare, prin pierderea și degradarea bunurilor, ca urmare a folosirii lor în procesul pregătirii pentru luptă sau în exercitarea atribuțiilor de serviciu, pot fi date la scădere din evidența contabilă de comandantul sau șeful eșalonului superior al unității păgubite, dacă acesta apreciază, după o temeinică cercetare, că nu este cazul să se stabilească răspunderea materială. În această situație dispune sau, după caz, propune să fie scăzute din evidența contabilă a unității.

Art. 17. — În situația în care cheltuielile de cercetare, de stabilire a răspunderii materiale și de recuperare a pagubelor produse de persoanele prevăzute la art. 16 depășesc cuantumul pagubei efective, aceasta se scade din evidența contabilă a unității.

Art. 18. — Competența pentru aprobarea scăderii din evidența contabilă a pagubelor produse în condițiile art. 6 alin. (1) lit. a), b) și c), ale art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (3), art. 16 și ale 17 se stabilește prin instrucțiuni aprobate de conducătorii instituțiilor publice prevăzute la art. 2.

Art. 19. — În cazul constatării insolvabilității autorului direct al prejudiciului, răspund, în limita valorii pagubei de recuperat, militarii vinovați de:

a) nerespectarea prevederilor legale privind angajarea sau numirea în funcția de gestionar, precum și de neconstituire a garanțiilor de către gestionari;

b) neluarea măsurilor de înlocuire a gestionarilor sau a persoanelor care gestionează bunuri materiale, fără a fi gestionari în înțelesul legii, deși li s-a adus la cunoștință, în scris și motivat, că nu își îndeplinesc atribuțiile în mod corespunzător;

c) neefectuarea inventariierilor la termenele și în condițiile legii, dacă prin aceasta s-ar fi putut evita producerea pagubei;

d) neluarea sau luarea cu întârziere a măsurilor de recuperare a pagubelor, prin constituirea ca parte civilă, neemiterea deciziei de imputare sau a altor măsuri asiguratorii;

e) nerespectarea oricărei atribuții de serviciu, dacă, fără încălcarea acesteia, paguba nu s-ar fi produs.

Art. 20. — (1) Militarii care au încasat sume nedatorate sunt obligați să le restituie; dacă au primit bunuri care nu li se datorau și care nu mai pot fi restituite în natură sau le-au fost prestate servicii la care nu erau îndreptățiți, sunt obligați să plătească contravaloarea lor, calculată în condițiile legii.

(2) Contravaloarea bunurilor distribuite peste drepturile legale militarilor în termen, elevilor liceelor militare, elevilor și studenților militari, precum și minorilor din centrele de reeducare, arestaților preventiv și condamnaților se recuperează de la cei din vina cărora s-a produs paguba.

Art. 21. — (1) Instituțiile publice prevăzute la art. 2 sunt obligate să îi despăgubească pe militarii care au suferit din culpa unității un prejudiciu material în timpul îndeplinirii obligațiilor militare și în legătură cu acestea.

(2) În cazul decesului militarului căruia i se cuvin despăgubiri, acestea vor fi acordate urmașilor legali.

(3) Sumele plătite ca despăgubiri se vor recupera de la persoanele vinovate de producerea pagubei, în condițiile prezentei ordonanțe.

CAPITOLUL III

Stabilirea și recuperarea pagubelor

Art. 22. — (1) Comandantul sau șeful unității care a constatat sau a luat cunoștință de producerea unei pagube dispune, în scris, de îndată, efectuarea cercetării administrative.

(2) Cercetarea prevăzută la alin. (1) se face de către comisia de cercetare administrativă din unitatea în care s-a produs paguba sau de la eșaloanele superioare ori de organele de control specializate.

Art. 23. — (1) Termenul pentru efectuarea cercetării administrative și înregistrarea actului de cercetare este de cel mult 60 de zile de la data când comandantul sau șeful unității a constatat sau a luat cunoștință de producerea pagubei.

(2) Pentru motive temeinic justificate, la cerere, comandantul sau șeful eșalonului superior poate prelungi acest termen cu cel mult 60 de zile, prin ordin scris.

(3) În toate situațiile, cercetarea împrejurărilor în care s-a produs paguba se face cu chemarea și ascultarea celor în cauză, pentru explicații scrise și prezentarea de probe în apărare.

Art. 24. — (1) Răspunderea materială a militarilor pentru pagubele produse instituțiilor publice prevăzute la art. 2 poate fi stabilită numai în cazul în care acestea au fost constatate în cel mult 3 ani de la data producerii lor.

(2) Obligarea la restituirea sumelor încasate fără drept, a contravalorii bunurilor ori serviciilor nedatorate, se poate face numai în cazurile în care paguba a fost constatată în cel mult un an de la data primirii sumelor sau bunurilor ori de când au beneficiat de serviciile nedatorate. În cazul constatării pagubei după un an de la data primirii sumelor sau bunurilor ori a beneficierii de serviciile nedatorate, dar nu mai târziu de 3 ani de la această dată, răspunderea materială se va stabili în sarcina celor din vina cărora s-a produs paguba.

(3) Când persoanele prevăzute la art. 20 alin. (1) sunt cadre militare, militari angajați pe bază de contract sau salariați civili și nu au fost de bună-credință, ele vor fi

obligate la restituirea sumelor sau la plata contravalorii bunurilor ori a serviciilor nedatorate, dacă paguba a fost constatată în cel mult 3 ani de la data primirii sumelor, bunurilor ori a prestării serviciilor nedatorate.

(4) Termenele prevăzute de prezentul articol sunt termene de decădere.

Art. 25. — (1) Obligarea la plata despăgubirilor pentru pagubele produse sau a contravalorii bunurilor și serviciilor nedatorate, precum și obligarea la restituirea sumelor încasate fără drept se face prin decizie de imputare.

(2) Decizia de imputare se emite de către comandantul sau șeful unității a cărei comisie a efectuat cercetarea administrativă și constituie titlu executoriu.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1), când în cauză este comandantul sau șeful unității, singur sau împreună cu alte persoane, decizia de imputare se emite de comandantul sau șeful eșalonului superior.

(4) Decizia de imputare se emite în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării procesului-verbal de cercetare administrativă la organul competent s-o emită și se comunică în termen de cel mult 15 zile celui obligat la plată.

(5) Decizia de imputare va fi temeinic motivată și va cuprinde obligatoriu termenul în care poate fi contestată și organul competent în soluționarea contestației.

(6) Proba temeiniciei și legalității deciziei de imputare trebuie efectuată de unitatea al cărei comandant sau șef a emis-o.

Art. 26. — Acoperirea pagubelor, precum și restituirea sumelor sau plata contravalorii bunurilor ce nu mai pot fi restituite în natură ori a serviciilor nedatorate, recunoscute, se fac prin angajament de plată, în scris, al celui în cauză. În acest caz angajamentul de plată constituie titlu executoriu de la data semnării acestuia.

Art. 27. — (1) Sumele stabilite pentru acoperirea pagubelor produse instituțiilor publice prevăzute la art. 2 se rețin în rate lunare din soldă sau salariu ori din alte drepturi bănești ale celor în cauză, în condițiile legii, începând cu prima soldă sau salariu al acestora, de la data comunicării titlului executoriu.

(2) Ratele nu pot fi mai mari de o treime din solda lunară netă sau din salariul net, fără a se putea depăși, împreună cu celelalte rețineri, jumătate din aceste drepturi, cu excepția cazurilor în care prin lege se stabilește altfel.

(3) Până la rămânerea definitivă a titlurilor executorii, sumele reținute în baza acestora se depun de către organul financiar al unității militare păgubite într-un cont separat, la bancă sau la Casa de Economii și Consemnațiuni, la alegerea persoanei obligate la plată.

Art. 28. — Acoperirea pagubelor stabilite în condițiile prezentei ordonanțe se poate face și prin depunerea în natură a bunurilor ori de câte ori paguba nu este urmarea unei infracțiuni, în următoarele condiții:

- a) bunurile să fie identice și să corespundă calitativ;
- b) să fie procurate cu acte legale;
- c) să fie predate unității la care s-a constatat paguba.

Art. 29. — Comandantul sau șeful unității care a emis decizia de imputare ori al cărei organ financiar a primit angajamentul de plată, precum și comandantul sau șeful eșalonului superior, atunci când constată că imputația este total sau parțial neîntemeiată ori nelegală, poate să o anu-

leze sau să o reducă, în termen de cel mult 3 ani, printr-o altă decizie, dacă între timp nu s-a pronunțat o hotărâre asupra contestației făcute împotriva deciziei de imputare sau angajamentului de plată.

CAPITOLUL IV

Căile de atac

Art. 30. — (1) Persoana care consideră că imputarea sau reținerea a fost făcută fără temei sau cu încălcarea legii, precum și cea care, după ce a semnat un angajament de plată, constată că în realitate nu datorează, parțial sau total, suma pretinsă de unitate poate face contestație, în cel mult 30 de zile de la data comunicării sub semnătură a deciziei de imputare sau de la data semnării angajamentului de plată.

(2) Contestațiile se depun la unitatea care are în evidență debitul și se soluționează de comandantul sau șeful care a emis decizia de imputare sau a cărei comisie a efectuat cercetarea administrativă privind paguba pentru care s-a semnat angajamentul de plată.

(3) Verificarea temeiniciei contestației poate fi făcută de persoana prevăzută la alin. (2) sau de o comisie de soluționare a contestației, numită de aceasta, nefiind obligatoriu ca membrii comisiei să fi participat la efectuarea cercetării administrative.

(4) Hotărârea asupra contestației se pronunță în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării acesteia și se comunică în scris, în termen de cel mult 15 zile de la pronunțare, unității care are în evidență debitul, precum și celui în cauză.

Art. 31. — (1) Împotriva hotărârii pronunțate asupra contestației cel nemulțumit poate face plângere în cel mult 15 zile de la data comunicării hotărârii.

(2) Plângerea se depune la unitatea care are în evidență debitul, iar aceasta este obligată să o înainteze comisiei de jurisdicție a imputațiilor în cel mult 5 zile de la înregistrare.

(3) Comisia de jurisdicție a imputațiilor soluționează plângerea în cel mult 60 de zile de la data înregistrării acesteia la comisie.

(4) Hotărârea comisiei de jurisdicție a imputațiilor se consideră definitivă și se comunică unității care are în evidență debitul, precum și celor în cauză, în cel mult 15 zile de la pronunțare.

Art. 32. — (1) Comisiile de jurisdicție a imputațiilor se înființează, se organizează și funcționează pe baza ordinului conducătorilor instituțiilor publice prevăzute la art. 2, fiind formate din 3—7 membri.

(2) Aceste comisii funcționează în complete compuse din 3 membri, din care unul va fi în mod obligatoriu ofițer de justiție sau licențiat în științe juridice.

Art. 33. — (1) Atunci când, din motive temeinice, nu s-a efectuat cercetarea administrativă sau nu s-a emis decizia de imputare în termenele prevăzute la art. 23 alin. (1), (2) și la art. 25 alin. (4), precum și în cazul în care decizia de imputare s-a emis împotriva altei persoane decât cea care a produs paguba ori pentru o pagubă mai mică decât cea reală, comandantul sau șeful unității competent poate cere comisiei de jurisdicție a imputațiilor repunerea în termen. Cererea se face în cel mult 15 zile de la încetarea cauzei care a împiedicat efectuarea cercetării administrative sau

emiterea deciziei de imputare ori de la data când comandantul sau șeful unității competent a luat cunoștință că decizia de imputare s-a emis împotriva altei persoane decât cea care a produs paguba sau pentru o pagubă mai mică decât cea reală.

(2) Comisia de jurisdicție a imputațiilor, judecând cererea de repunere în termen, o admite sau o respinge prin hotărâre, care este definitivă. Hotărârea se comunică în cel mult 15 zile de la pronunțare comandantului sau șefului unității care a solicitat repunerea în termen.

(3) Când s-a admis cererea de repunere în termen, termenele prevăzute la art. 23 alin. (1) și (2) și la art. 25 alin. (4) curg de la data înregistrării hotărârii la unitatea în cauză.

Art. 34. — După expirarea termenelor prevăzute la art. 23 alin. (1) și (2) și la art. 25 alin. (4), paguba se impută celor vinovați de neefectuarea cercetării administrative sau de neemiterea deciziei de imputare, cu excepția situațiilor în care s-a dispus repunerea în termen.

Art. 35. — (1) Hotărârile definitive pot fi revizuite de organul care le-a pronunțat, la cererea militarilor interesați, a comandanților sau șefilor unităților ori a șefilor organelor de control financiar de gestiune, când au fost descoperite fapte ori acte noi care nu au putut fi prezentate până la data soluționării cauzei, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Cererea de revizuire se face în cel mult 30 de zile de la data când persoanele interesate au luat cunoștință de actele sau faptele care constituie motivul revizuirii și se depune la unitatea care are în evidență debitul. Unitatea este obligată să înainteze cererea de revizuire la organul competent să o soluționeze în cel mult 3 zile de la înregistrare.

(3) Hotărârea asupra cererii de revizuire se pronunță în cel mult 30 de zile de la data înregistrării acesteia la organul competent să o soluționeze și se comunică în cel mult 15 zile unității care are în evidență debitul și celor în cauză.

Art. 36. — Dacă pentru paguba produsă s-au stabilit răspunderi materiale în sarcina mai multor persoane, de cererea introdusă de una dintre ele în exercitarea căilor de atac vor beneficia, potrivit cu ceea ce va rezulta privitor la situația fiecăreia, și persoanele care nu au făcut cerere.

Art. 37. — La soluționarea contestațiilor și a cererilor de revizuire de către comandanți sau șefi de unitate ori de către comisiile de soluționare a contestațiilor, persoanele obligate la plată pot fi citate când ele solicită aceasta în mod expres, precum și în cazurile complexe.

Art. 38. — (1) La soluționarea cauzelor de către comisia de jurisdicție a imputațiilor, persoanele obligate la plată vor fi citate.

(2) Soluționarea cauzelor se poate face atât la sediul comisiei de jurisdicție a imputațiilor, cât și la sediul unității păgubite.

(3) După deschiderea ședinței, președintele comisiei de jurisdicție a imputațiilor constată dacă sunt ori nu motive de recuzare cu privire la membrii completului, după care dispune citirea sau prezentarea rezumativă a documentelor din dosar și dă cuvântul persoanelor în cauză prezente. Declarațiile acestora se consemnează separat, sub semnătură. Pentru stabilirea adevărului, comisia de jurisdicție a

imputațiilor va folosi toate mijloacele de probă admise de lege.

(4) Când persoanele citate nu se pot prezenta din motive temeinic justificate ori procedura nu a fost îndeplinită pentru termenul de judecată fixat sau din alte motive obiective, comisia de jurisdicție a imputațiilor amână cauza pentru un nou termen, întocmind de fiecare dată o încheiere în care va preciza motivul amânării.

Art. 39. — (1) Comandanții sau șefii unităților, comisiile de soluționare a contestațiilor, comisia de jurisdicție a imputațiilor, pronunțându-se asupra cauzelor, hotărăsc admiterea parțială sau totală, respingerea contestației, a plângerii sau a cererii de revizuire, după caz.

(2) Comisia de jurisdicție a imputațiilor, cu ocazia soluționării cauzelor, are dreptul să propună darea la scădere din evidența contabilă a pagubelor pentru care nu se stabilește răspunderea materială potrivit prezentei ordonanțe.

Art. 40. — Comandanții sau șefii unităților ori comisiile de soluționare a contestațiilor, plângerilor și cererilor de revizuire, la cererea celor în cauză și pentru motive întemeiate, pot hotărî suspendarea executării deciziei de imputare sau a angajamentului de plată, până la soluționarea cauzei.

Art. 41. — Persoanele citate ca urmare a exercitării unei căi de atac prevăzute de prezenta ordonanță au dreptul la restituirea cheltuielilor de cazare și transport pe care le-au suportat pentru deplasarea lor în fața comandantului sau șefului unității ori a comisiei competente, în cazul în care au fost exonerate total sau parțial de plata sumei imputate. Restituirea cheltuielilor se face de către unitatea din care face parte persoana respectivă, pe baza dispoziției date de comandantul sau șeful acesteia ori de comisia care a soluționat cauza.

Art. 42. — (1) Persoanele interesate care, din motive întemeiate, nu au făcut uz de căile de atac prevăzute la art. 30, 31 și 35 pot cere repunerea în termen în cel mult 15 zile de la încetarea cauzei care le-a împiedicat să uzeze de acele căi de atac.

(2) Cererea de repunere în termen se soluționează de comandantul sau șeful unității ori de comisia care nu a fost sesizată în termen.

Art. 43. — În situația în care, după epuizarea acestor căi de atac, persoanele obligate la repararea prejudiciului în condițiile prezentei ordonanțe consideră că au fost lezate într-un drept legitim se pot adresa instanței judecătorești competente, potrivit legii.

CAPITOLUL V Dispoziții speciale

Art. 44. — Dacă paguba produsă de persoanele prevăzute la art. 7, 9 și 14 este urmare a unei infracțiuni, dosarul cercetării administrative se trimite parchetului militar competent pentru a lua măsurile legale.

Art. 45. — Când acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare sau deși a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată, iar parchetul militar a dispus clasarea cauzei, scoaterea de sub urmărire sau încetarea urmăririi penale, actul de soluționare se comunică unității militare de la care s-a primit sesizarea, în vederea luării măsurilor ce se impun.

Art. 46. — (1) Dacă instanța de judecată pronunță achitarea pentru motivul că fapta nu este prevăzută de legea penală, încetarea procesului penal pentru lipsa plângerii prealabile, autorizării sau sesizării organului competent ori a altei condiții prevăzute de lege, precum și în cazul când există autoritate de lucru judecat, unitatea militară stabilește răspunderea materială în sarcina celor vinovați, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe.

(2) În celelalte cazuri de achitare ori de încetare a procesului-penal, instanța judecătorească se pronunță și asupra acțiunii civile.

(3) În cazul în care achitarea s-a pronunțat pentru motivul că fapta imputată nu există ori nu a fost săvârșită de cel în cauză, nu pot fi acordate despăgubiri civile și nu vor fi stabilite răspunderi materiale.

Art. 47. — Când militarii sunt trecuți în rezervă sau în retragere, când contractul militarilor angajați încetează ori când personalul civil nu mai este încadrat în unități militare, unitățile militare care au în evidență debite din imputații definitive, indiferent de valoarea lor, le transmit spre executare organelor financiare în raza cărora domiciliază debitorii. Confirmarea de către aceste organe a primirii titlului executoriu constituie actul pe baza căruia creanța se scade din evidența contabilă a unității care a transmis titlul executoriu.

Art. 48. — (1) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, conducătorii instituțiilor publice prevăzute la art. 2 emit instrucțiuni pe baza și în executarea acesteia.

(2) Conducătorii instituțiilor publice prevăzute la art. 2, în termenul menționat la alineatul precedent, cu avizul Ministerului Finanțelor, elaborează instrucțiuni care stabilesc regulile de scădere a bunurilor materiale consumate sau uzate în procesul pregătirii pentru luptă sau în alte activități, declasarea și casarea materialelor, scăderea pierderilor din rebuturi, precum și scăzămintele procentuale pentru pierderile determinate de perisabilități, transport, depozitare, conservare, manipulare, transformare și modul în care se aplică aceste scăzăminte.

CAPITOLUL VI

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 49. — Pentru pagubele produse înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe, stabilirea răspunderii materiale a persoanelor vinovate, precum și recuperarea sumelor încasate fără drept, a contravalorii bunurilor ori a serviciilor nedatorate se fac potrivit prevederilor legale în vigoare la data producerii pagubei.

Art. 50. — Evaluarea pagubelor se face, potrivit dispozițiilor legale, la data constatării acestora.

Art. 51. — În situațiile neprevăzute de prezenta ordonanță se vor aplica dispozițiile legislației muncii și legislației civile.

Art. 52. — (1) Prevederile prezentei ordonanțe intră în vigoare la 90 de zile de la publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

(2) Pe aceeași dată Decretul nr. 207/1976 privind răspunderea materială a militarilor, publicat în Buletinul Oficial nr. 63 din 5 iulie 1976, cu modificările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare se abrogă.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministru apărării naționale,
Victor Babiuc

Ministru de interne,
Gavril Dejeu

Ministru de stat,
ministru justiției,
Valeriu Stoica

p. Directorul Serviciului Român de Informații,
general de divizie **Vasile Lupu**

p. Directorul Serviciului de Informații Externe,
general de divizie **Alexandru Tănăsescu**

Directorul Serviciului de Protecție și Pază,
Anghel Andreescu

p. Directorul Serviciului
de Telecomunicații Speciale,
colonel inginer **Mircea Anghel**

Ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu

Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

**pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 31/1998
pentru aprobarea scutirii de la plata taxei pe valoarea adăugată la unele produse
și echipamente importate pentru înzestrarea Ministerului Apărării Naționale,
Serviciului de Telecomunicații Speciale, Serviciului Român de Informații,
Serviciului de Informații Externe și industriei de apărare**

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 pct. 15 lit. e) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Articol unic. — Ordonanța Guvernului nr. 31/1998 pentru aprobarea scutirii de la plata taxei pe valoarea adăugată la unele produse și echipamente importate pentru înzestrarea Ministerului Apărării Naționale, Serviciului de Telecomunicații Speciale, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe și industriei de apărare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 30 ianuarie 1998, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Importurile pentru care s-a aprobat scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată, prevăzută la art. 1, se efectuează prin Regia Autonomă «Romtehnica», Regia Autonomă «Arsenalul Armatei» și prin instituțiile menționate în anexa nr. 5.“

2. Anexele nr. 1, 2, 3 și 5 la Ordonanța Guvernului nr. 31/1998 se completează cu anexele nr. 1, 2, 3 și 5*), care fac parte integrantă din prezenta ordonanță.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministru apărării naționale,
Victor Babiuc

Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

Ministrul industriei și comerțului,
Radu Berceanu

p. Directorul
Serviciului Român de Informații,
general de divizie **Vasile Lupu**

p. Directorul
Serviciului de Informații Externe,
general de divizie **Alexandru Tănăsescu**

p. Directorul
Serviciului de Telecomunicații Speciale,
colonel inginer **Mircea Anghel**

București, 29 august 1998.
Nr. 123.

*) Anexele nr. 1, 2, 3 și 5 se comunică numai instituțiilor interesate.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale

În temeiul art. 107 alin. (1) și al art. 114 alin. (1) și (3) din Constituția României, precum și al art. 1 pct. 8 lit. a) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă următoarea ordonanță:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Cabinetul medical este unitatea fără personalitate juridică, furnizoare de servicii medicale primare de medicină generală, de stomatologie și de specialitate.

(2) Serviciile de sănătate ale cabinetelor medicale se realizează de medici de medicină generală — medici de familie, medici stomatologi, medici specialiști și alte categorii de personal medical acreditat.

(3) Profesia de medic, ca profesie liberală, poate fi exercitată în cadrul cabinetului medical în una dintre următoarele forme:

- a) cabinet medical individual;
- b) cabinete medicale grupate;
- c) cabinete medicale asociate;
- d) societate civilă medicală.

Art. 2. — (1) În cabinetul medical individual își exercită profesia medicul titular, care poate avea ca salariați sau colaboratori medici sau orice altă categorie de personal.

(2) Cabinetele individuale se pot grupa formând cabinete medicale grupate, pentru a-și crea facilități economice comune, păstrându-și individualitatea în relațiile cu terții.

(3) Cabinetele individuale se pot asocia, formând cabinete medicale asociate, în scopul exercitării în comun a activității și al asigurării accesului permanent al pacienților la servicii medicale complete. Medicii titulari ai unor cabinete asociate își păstrează drepturile și responsabilitățile individuale prevăzute de lege.

(4) Societatea civilă medicală este constituită din doi sau mai mulți medici asociați și poate avea ca salariați ori colaboratori medici sau orice altă categorie de personal.

Art. 3. — (1) Cabinetele medicale grupate, precum și cabinetele medicale asociate pot avea patrimoniu comun.

(2) Medicul poate schimba oricând forma de exercitare a profesiei, cu înștiințarea autorității care a avizat înființarea și înregistrarea cabinetului medical.

CAPITOLUL II

Înființarea și înregistrarea cabinetului medical

Art. 4. — Denumirea cabinetului medical va reflecta obligatoriu specificul activităților care se vor desfășura, înscrise în autorizația de liberă practică a medicului, eliberată în condițiile legii.

Art. 5. — (1) Cabinetele medicale se înființează la cerea medicului sau a grupului de medici, în funcție de forma de organizare, potrivit art. 1 alin. (3).

(2) Actul de înființare a cabinetelor medicale este certificatul de înregistrare în Registrul unic al cabinetelor medicale, care se întocmește și se păstrează de autoritatea sanitară publică, respectiv de direcțiile sanitare județene sau de Direcția Sanitară a Municipiului București. O copie de pe certificatul de înregistrare se înmânează titularului cabinetului medical.

(3) Documentația necesară pentru înregistrarea cabinetului medical se stabilește prin ordin al ministrului sănătății.

CAPITOLUL III

Organizarea, funcționarea și finanțarea cabinetului medical

Art. 6. — (1) Cabinetele medicale pot desfășura activități de învățământ și cercetare, dacă au aprobarea Ministerului Sănătății și a Ministerului Educației Naționale în acest sens.

(2) Medicul sau personalul medical care desfășoară activitate medicală în cadrul cabinetului medical răspunde în mod individual, potrivit legii, pentru deciziile profesionale, în cazul eventualelor prejudicii aduse pacienților.

(3) Controlul privind respectarea normelor legale în furnizarea serviciilor de sănătate se exercită de către Ministerul Sănătății și unitățile sale subordonate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Colegiul Medicilor din România sau de către alte organe abilitate, în condițiile legii.

Art. 7. — Cabinetul medical trebuie să dispună de o dotare minimă, stabilită prin ordin al ministrului sănătății, cu avizul prealabil al Colegiului Medicilor din România, în raport cu specialitatea și profilul de activitate declarate.

Art. 8. — Cabinetul medical poate realiza venituri din:

- a) servicii medicale prestate în baza contractului încheiat cu casa de asigurări de sănătate județeană sau a municipiului București ori cu alte persoane fizice sau juridice;

- b) servicii medicale cu plata directă din partea beneficiarilor;

- c) donații și sponsorizări;

- d) activități de consiliere și avizare în domeniul medical;

- e) activități contractate cu unitățile care coordonează activitățile de învățământ și cercetare din rețeaua Ministerului Sănătății;

- f) alte surse obținute conform dispozițiilor legale, inclusiv cele provenind din valorificarea aparaturii proprii, uzate fizic sau moral, precum și a celei excedentare din dotare.

Art. 9. — Veniturile realizate din activitatea cabinetului medical se impozitează potrivit dispozițiilor legale privind impunerea veniturilor realizate din activitatea desfășurată pe bază de liberă inițiativă.

Art. 10. — Medicul titular al cabinetului medical sau cel delegat de medicii asociați reprezintă cabinetul medical în raporturile juridice și profesionale.

Art. 11. — (1) Angajarea personalului mediu sanitar și a altor categorii de personal se poate face de către medic sau, în cazul medicilor asociați, de către medicul delegat.

(2) În cabinetele medicale în care sunt încadrate persoane cu contract individual de muncă, salariile se stabilesc prin negociere, cu respectarea nivelurilor minime prevăzute de reglementările legale în vigoare.

Art. 12. — Cabinetele medicale sunt obligate să întocmească și să transmită situațiile stabilite prin norme ale Ministerului Sănătății privind starea de sănătate și demografică a populației.

CAPITOLUL IV

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 13. — (1) Cabinetele medicale se pot înființa în cadrul actualelor dispensare medicale, policlinici sau în alte spații puse la dispoziție de autoritățile publice centrale sau locale ori în spații private, special amenajate și autorizate legal, cu această destinație.

(2) Bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ teritoriale, utilizate în prezent pentru activități medicale, pot fi închiriate, concesionate sau vândute medicilor în vederea înființării de cabinete medicale potrivit dispozițiilor legale.

(3) Condițiile de vânzare sau de concesionare vor fi stabilite prin hotărâre a Guvernului.

Art. 14. — Cabinetele medicale înființate în temeiul altor acte normative se vor reorganiza, potrivit prezentei ordonanțe, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare.

Art. 15. — Ministerul Sănătății împreună cu Colegiul Medicilor din România vor elabora, în termen de 30 de zile de la data publicării prezentei ordonanțe în Monitorul Oficial al României, norme privind formele de exercitare a profesiei prevăzute la art. 1 alin. (3), care vor fi publicate în Monitorul Oficial al României.

Art. 16. — Prezenta ordonanță intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

PRIM-MINISTRU

RADU VASILEContrasemnează:

Ministrul sănătății,

Hajdú Gábor

Ministrul muncii și protecției sociale,

Alexandru Athanasiu

Ministrul finanțelor,

Daniel Dăianu

București, 29 august 1998.

Nr. 124.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ**pentru modificarea Legii nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite**

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 pct. 4 lit. k) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Art. I. — Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 20 iunie 1991, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 litera e) va avea următorul cuprins:

„e) efectuarea de acte sau fapte de comerț cu bunuri a căror proveniență nu este dovedită, în condițiile legii. Documentele de proveniență vor însoți mărfurile, indiferent de locul în care acestea se află, pe timpul transportului, al depozitării sau al comercializării. Prin *documente de proveniență* se înțelege, după caz, factura fiscală, factura, avizul de însoțire a mărfii, documentele vamale, factura externă sau orice alte documente stabilite prin lege.“

2. Articolul 2 alineatul 4 va avea următorul cuprins:

„Contravențiile prevăzute de prezenta lege se constată de către funcționarii din aparatul propriu de specialitate al consiliilor locale, organele Gărzii financiare, organele controlului financiar și ale poliției.“

3. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Mărfurile sau produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1 lit. a), b), d), e), g) și j), dacă sunt ale contravenientului sau ale agentului economic, precum și sumele de bani și lucrurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă și se valorifică în condițiile legii, contravaloarea lor făcându-se venit la bugetul administrației publice centrale.

Veniturile obținute ilicit de persoanele fizice sau juridice din activitățile prevăzute la art. 1, precum și încasările în întregime din vânzarea mărfurilor a căror proveniență nu este dovedită se confiscă și se fac venit la bugetul administrației publice centrale.“

Art. II. — Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, cu modificările ulterioare și cu cele aduse prin prezenta ordonanță, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU

RADU VASILEContrasemnează:

Ministrul finanțelor,

Daniel Dăianu

Ministru de interne,

Gavril Dejeu

București, 29 august 1998.

Nr. 126.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

**privind măsuri pentru oprirea subcapitalizării prin rectificarea bilanțului contabil pe anul 1997
la Banca Română de Comerț Exterior — S.A. (Bancorex)**

În temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și ale art. 1 pct. 6 lit. c) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Art. 1. — Pentru a opri subcapitalizarea băncii prin subevaluare în clasificarea și constituirea provizioanelor de risc de credit și de dobândă în bilanțul contabil pe anul 1997, Banca Română de Comerț Exterior — S.A. (Bancorex) va întocmi un nou bilanț contabil pe anul 1997.

Art. 2. — Bilanțul contabil pentru anul 1997, întocmit de Banca Română de Comerț Exterior — S.A. (Bancorex) potrivit art. 1, verificat și certificat de către comisia de cen-zori și aprobat de adunarea generală a acționarilor, va fi depus la Ministerul Finanțelor și la Banca Națională a României până la data de 20 septembrie 1998.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

p. Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Corneliu Croitoru,
viceguvernator

București, 29 august 1998.
Nr. 127.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

**pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor legal confiscate sau intrate,
potrivit legii, în proprietatea privată a statului**

În temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României, precum și ale art. 1 pct. 15 lit. d) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Bunurile legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului se valorifică în condițiile stabilite de prezenta ordonanță.

Art. 2. — Bunurile confiscate care constituie corp delict sau mijloace de probă în procedura judiciară nu pot trece în proprietatea privată a statului decât după încheierea procesului în cauza respectivă.

CAPITOLUL II

**Declararea și preluarea bunurilor trecute în proprietatea
privată a statului**

Art. 3. — (1) Declararea bunurilor trecute în proprietatea privată a statului, precum și predarea acestora se fac la direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, în termen de 10 zile de la data primirii de către destinatar a documentului care constituie titlu de proprietate a statului asupra acestora.

(2) Bunurile confiscate, devenite proprietatea privată a statului, se declară și se predau organelor de valorificare,

în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a actului de confiscare.

(3) În situația în care actul de confiscare este atacat în termenul prevăzut de lege, bunurile confiscate trec în proprietatea privată a statului începând cu data la care hotărârea judecătorească rămâne definitivă.

Art. 4. — (1) Deținătorii bunurilor care au trecut în proprietatea privată a statului, persoane fizice sau juridice, după caz, au obligația să inventarieze bunurile respective, luând în același timp și măsurile de păstrare și de conservare corespunzătoare, până la predarea lor efectivă spre valorificare direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București.

(2) Sunt exceptate de la prevederile alin. (1) următoarele categorii de bunuri:

a) medicamente și aparatură medicală, substanțe toxice, materiale radioactive, bunuri culturale din patrimoniu, timbre filatelice, hârtii de valoare, documente istorice, materiale de arhivă, care se pun de îndată la dispoziție organelor de specialitate ale statului care au competența de a gestiona astfel de bunuri, conform prevederilor legale;

b) metale, pietre prețioase și semiprețioase, bijuterii din aceste materiale, mijloacele de plată în valută liber

convertibilă care se depun la Banca Națională a României și mijloacele de plată în lei care se depun la trezoreriile statului sau la unitățile Băncii Comerciale Române — S.A., după caz, în contul bugetului de stat;

c) arme de foc, muniții, materii explozive și diferite bunuri cu specific militar, care se predau imediat, cu titlu gratuit, inspectoratelor de poliție județene sau Direcției Generale de Poliție a Municipiului București sau, după caz, Ministerului Apărării Naționale.

(3) Bunurile menționate la alin. (2) se vor evalua, utiliza, valorifica, distruge sau se vor casa de către organele specializate care le-au preluat, dispunând de acestea conform atribuțiilor legale ce le revin.

(4) Sumele obținute ca urmare a valorificării bunurilor prevăzute la alin. (2) vor fi virate la bugetul de stat, după deducerea cheltuielilor efectuate cu acestea în vederea valorificării sau distrugerii.

(5) Prin *deținător de bunuri* se înțelege persoana fizică sau juridică care are în posesie temporară bunuri de natura celor prevăzute la art. 1.

CAPITOLUL III

Evaluarea și valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului

Art. 5. — (1) Bunurile menționate la art. 1, cu excepția celor de la art. 4 alin. (2), care au trecut în proprietatea privată a statului, se valorifică de către Ministerul Finanțelor prin organele sale teritoriale — direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București —, denumite în continuare *organe de valorificare*.

(2) Sunt considerate organe de valorificare și direcțiile regionale vamale din cadrul autorității vamale, pentru bunurile deținute de către birourile vamale din subordinea lor. Valorificarea acestor bunuri se va efectua, în acest caz, prin magazine proprii, în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe și ale metodologiei privind introducerea în circuitul economic a bunurilor și mărfurilor care îndeplinesc condițiile de valorificare, conform legii, aprobată prin hotărâre a Guvernului.

Art. 6. — (1) Bunurile menționate la art. 1 vor fi predate de către deținători organelor de valorificare, pe bază de proces-verbal de predare-preluare, în termen de 10 zile de la data primirii de către deținător a documentului care constituie titlul de proprietate a statului asupra acestora.

(2) După preluarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, o comisie de evaluare va proceda la evaluarea acestora în maximum 15 zile de la preluare.

(3) Sunt exceptate de la prevederile alin. (1) bunurile de consum alimentar, cu grad ridicat de perisabilitate sau care, prin trecerea timpului, pierd din greutate sau din valoare, inclusiv animalele și păsările vii, care se vând de către organele de valorificare de îndată și numai după obținerea avizului de calitate persoanelor juridice specializate sau persoanelor fizice autorizate în comercializarea acestor bunuri către populație la prețuri cu ridicata, practicate în zonă, fără efectuarea procedurilor de evaluare.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 3 alin. (2), la solicitarea deținătorului, același termen și aceeași procedură de valorificare prevăzute la alin. (3) se aplică și bunurilor al căror termen de garanție expiră înainte de data rămânerii definitive a hotărârii ce se va pronunța în litigiu, al cărui obiect îl constituie legalitatea procesului-verbal de confiscare.

(5) În cazul în care prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă se dispune restituirea bunurilor prevăzute la alin. (3) și (4), sumele obținute din valorificarea acestora se

achită persoanei de la care au fost preluate bunurile respective, la nivelul actualizat al prețurilor.

(6) Instituțiile abilitate prin lege să ateste calitatea mărfurilor în vederea comercializării sunt obligate să emită certificatul constatator în termen de maximum 30 de zile de la data solicitării acestuia de către organul de valorificare.

(7) Pentru bunurile prevăzute la alin. (3) avizul constatator se va emite de îndată, astfel încât în momentul vânzării acestea să îndeplinească condițiile de comercializare.

Art. 7. — (1) În situația în care bunurile intrate în proprietatea privată a statului nu îndeplinesc condițiile legale de comercializare, vor fi distruse sub supravegherea unei comisii de distrugere.

(2) Comisia de distrugere se constituie în baza deciziei directorului general al direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București și este formată din reprezentanți ai următoarelor instituții:

- direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București, 2 membri;

- inspectoratul județean de poliție sau Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, 1 membru;

- agenția pentru protecția mediului, 1 membru;

- un reprezentant al deținătorului bunurilor ce urmează a fi distruse.

(3) Comisia de distrugere stabilește locul unde urmează a fi distruse bunurile, putându-se apela și la serviciile unor unități specializate în acest gen de activitate.

Art. 8. — (1) Cheltuielile de deplasare și de cazare vor fi plătite membrilor comisiei de distrugere de către instituția publică care i-a desemnat, urmând a fi recuperate de aceasta prin deducerea sumelor din cele obținute de direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București din valorificarea bunurilor confiscate, înainte de predarea sumelor la bugetul de stat.

(2) În vederea asigurării eficienței activității comisiei de distrugere, membrii acesteia vor primi o indemnizație fixă, a cărei valoare va fi stabilită de Ministerul Finanțelor.

Art. 9. — (1) Valorificarea bunurilor trecute în proprietatea privată a statului se face de către organele de valorificare, prin magazine proprii, licitație publică sau în regim de consignatie.

(2) Produsele de natura celor supuse marcării potrivit legii, nemarcate sau cu marcaje false, devenite proprietatea privată a statului prin confiscare, vor purta marcaje speciale, conform reglementărilor legale în materie.

Art. 10. — (1) În vederea creșterii eficienței activității de valorificare a bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, autoritățile administrației publice locale vor asigura cu prioritate, în limitele disponibilităților existente sau create ulterior, la solicitarea scrisă a direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, spațiile necesare depozitării și valorificării.

(2) În cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București vor funcționa servicii sau birouri specializate pentru desfășurarea activității de valorificare. Cheltuielile necesare pentru depozitarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului vor fi acoperite de către direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București din valorificarea respectivelor bunuri, potrivit art. 5.

(3) Pentru asigurarea activității de valorificare, personalul Ministerului Finanțelor va fi suplimentat, după caz, cu numărul necesar care va fi aprobat prin hotărâre a Guvernului.

Art. 11. — (1) În vederea valorificării bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, se va face evaluarea acestora de către o comisie de evaluare, stabilită prin decizia directorului general al direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, care va avea următoarea componență:

a) directorul general adjunct al direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București — șeful comisiei;

b) șeful serviciului urmărire a încasării impozitelor, taxelor și a altor venituri din cadrul direcției impozite și taxe — adjunct al șefului comisiei;

c) șeful serviciului (biroului) pentru evidența și valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului din cadrul direcției impozite și taxe — secretarul comisiei;

d) șeful serviciului control investigări, valorificare acțiuni sau o persoană desemnată de acesta din cadrul inspectoratului de concurență județeană sau al municipiului București.

e) reprezentantul instituției publice, agentului economic sau persoana care deține bunurile respective, după caz.

(2) Membrii comisiei de evaluare vor primi o indemnizație fixă, care va fi stabilită de Ministerul Finanțelor.

Art. 12. — În cazul bunurilor care nu s-au putut valorifica în decurs de 60 de zile de la data punerii în vânzare, comisia de evaluare va proceda la o nouă evaluare. Dacă bunurile respective nu sunt vândute în termen de 30 de zile de la data noii evaluări, se va proceda la atribuirea gratuită, valorificarea prin unitățile de colectare și de valorificare a deșeurilor sau la distrugerea acestora.

CAPITOLUL IV

Atribuirea, cu titlu gratuit, a unor categorii de bunuri intrate în proprietatea privată a statului

Art. 13. — (1) Ministerul Finanțelor poate transmite cu titlu gratuit unele bunuri intrate în proprietatea privată a statului unor persoane fizice sau juridice, astfel:

a) Secretariatului General al Guvernului — autovehicule, ambarcațiuni și motoare atașabile acestora, care vor fi repartizate în administrarea ministerelor, autorităților publice centrale și locale, în limita normativelor de dotare a acestora, cu respectarea procedurilor de declarare și de evaluare;

b) creșelor, grădinițelor, căminelor de copii, de bătrâni, azilurilor, spitalelor, școlilor sau persoanelor cu handicap, în funcție de natura bunurilor, la propunerea direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, după consultarea organelor administrației publice locale sau județene ori a

serviciilor ministeriale descentralizate la nivelul unităților administrativ-teritoriale, după caz;

c) persoanelor juridice care pot face dovada că au calitatea de destinatar al materialelor cu caracter documentar, informațional, educativ, științific etc., la solicitarea acestora.

(2) Repartizarea bunurilor prevăzute la lit. a) se face de către o comisie interministerială care va funcționa pe lângă Secretariatul General al Guvernului, constituită prin decizie a primului-ministru, formată din reprezentanți ai Secretariatului General al Guvernului, Ministerului Finanțelor, Ministerului Industriei și Comerțului, Ministerului de Interne, Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Justiției, Ministerului Transporturilor, Direcției Generale a Vămirilor și ai Departamentului pentru Administrație Publică Locală.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 14. — (1) Cheltuielile efectuate în vederea valorificării bunurilor intrate în proprietatea privată a statului în condițiile prezentei ordonanțe, de la preluarea acestora și până la valorificare, atribuirea gratuită sau distrugerea lor, se acoperă din bugetul Ministerului Finanțelor.

(2) Veniturile încasate din valorificarea bunurilor prevăzute la art. 1 se fac venit la bugetul de stat.

Art. 15. — (1) Nerespectarea obligațiilor prevăzute de prezenta ordonanță atrage după sine răspunderea disciplinară, contravențională, materială sau, după caz, penală, potrivit legii.

(2) Contravențiile și sancțiunile aplicabile se stabilesc prin hotărâre a Guvernului în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe.

Art. 16. — În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe, Ministerul de Interne, Ministerul Finanțelor și Banca Națională a României vor elabora norme de aplicare a acesteia, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Art. 17. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se abrogă:

— Decretul nr. 111/1951 privind reglementarea situației bunurilor de orice fel supuse confiscării, confiscate, fără moștenitori sau fără stăpân, precum și a unor bunuri care nu mai folosesc instituțiilor bugetare, publicat în Buletinul Oficial nr. 81 din 27 iulie 1951;

— Hotărârea Guvernului nr. 662/1991 privind modul de valorificare a bunurilor care au devenit proprietate de stat potrivit legii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 17 decembrie 1997, precum și orice alte dispoziții contrare.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:

Ministru de interne,
Gavril Dejeu

Ministru finanțelor,
Daniel Dăianu

Ministru de stat, ministrul justiției,
Valeriu Stoica

Secretar de stat,
șeful Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Vlad Roșca

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

**privind declararea ca zonă de interes național a unui ansamblu
din perimetrul central al municipiului București, incluzând Noul Centru Civic și Centrul Istoric,
și stabilirea condițiilor de realizare a investițiilor pentru ansamblul urbanistic din această zonă**

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 pct. 16 din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Art. 1. — (1) Se declară ca zonă de interes național ansamblul urbanistic din perimetrul central al Capitalei României, municipiul București, format din Centrul Istoric și Noul Centru Civic — „București 2000“, delimitat în conformitate cu anexa la prezenta ordonanță.

(2) Pentru ansamblul prevăzut la alin. (1) se întocmesc documentații de urbanism și amenajare a teritoriului, elaborate și aprobate potrivit legii. Lucrările necesare realizării ansamblului urbanistic constituie cauză de utilitate publică.

Art. 2. — (1) Consiliul General al Municipiului București, în conformitate cu prevederile legale, înființează pentru management două societăți comerciale pe acțiuni care au ca obiect principal de activitate: operațiuni imobiliare, proiectarea, execuția și valorificarea ansamblului prevăzut la art. 1. Aceste societăți comerciale pe acțiuni sunt: Agenția de Reabilitare Urbană pentru ansamblul urbanistic „Centrul Istoric“ și Agenția de Dezvoltare Urbană pentru ansamblul urbanistic Noul Centru Civic — „București 2000“.

(2) Patrimoniul acestora se constituie în conformitate cu statutul de organizare și funcționare a fiecărei societăți comerciale.

Art. 3. — Lucrările necesare realizării ansamblului prevăzut la art. 1 vor fi stabilite prin planuri de dezvoltare urbană întocmite de societățile comerciale prevăzute în prezenta ordonanță. Planurile de dezvoltare urbană vor fi avizate de Consiliul General al Municipiului București și vor fi aprobate de Guvernul României.

Art. 4. — Proprietarii imobilelor din perimetrul ansamblului urbanistic prevăzut la art. 1, care vor fi afectate de lucrările prevăzute în planurile de dezvoltare urbană aprobate în conformitate cu art. 3, pot înstrăina aceste imobile, pot efectua schimburi de imobile, pot obține acțiuni ori se pot asocia prin acte juridice care vor fi încheiate cu societățile comerciale prevăzute în prezenta ordonanță.

Art. 5. — Societățile comerciale prevăzute la art. 2 finanțează activitățile rezultate din prevederile planurilor de dezvoltare urbană avizate și aprobate potrivit art. 3.

Art. 6. — Statul român, reprezentat prin Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, în baza unei hotărâri a Guvernului, se poate constitui în acționar al societăților comerciale înființate potrivit prezentei ordonanțe, în vederea cofinanțării unor programe rezultate din planurile de dezvoltare urbană.

Art. 7. — (1) Pentru urmărirea îndeplinirii lucrărilor stabilite în conformitate cu planurile de dezvoltare urbană, se constituie Consiliul de coordonare format din reprezentanți, desemnați de către Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, Ministerul Finanțelor, Ministerul Justiției, Ministerul Culturii, Departamentul pentru Administrație Publică Locală, și din specialiști, desemnați din aparatul propriu al Consiliului General al Municipiului București.

(2) În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe va fi aprobat prin hotărâre a Guvernului Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de coordonare, inițiată de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului.

(3) Secretariatul Consiliului de coordonare se asigură de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului.

Art. 8. — Persoanele fizice și juridice, după caz, române și/sau străine, care investesc în lucrările stabilite prin planurile de dezvoltare urbană elaborate și aprobate în conformitate cu art. 4, precum și beneficiarii acestor lucrări, timp de 10 ani de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe beneficiază de:

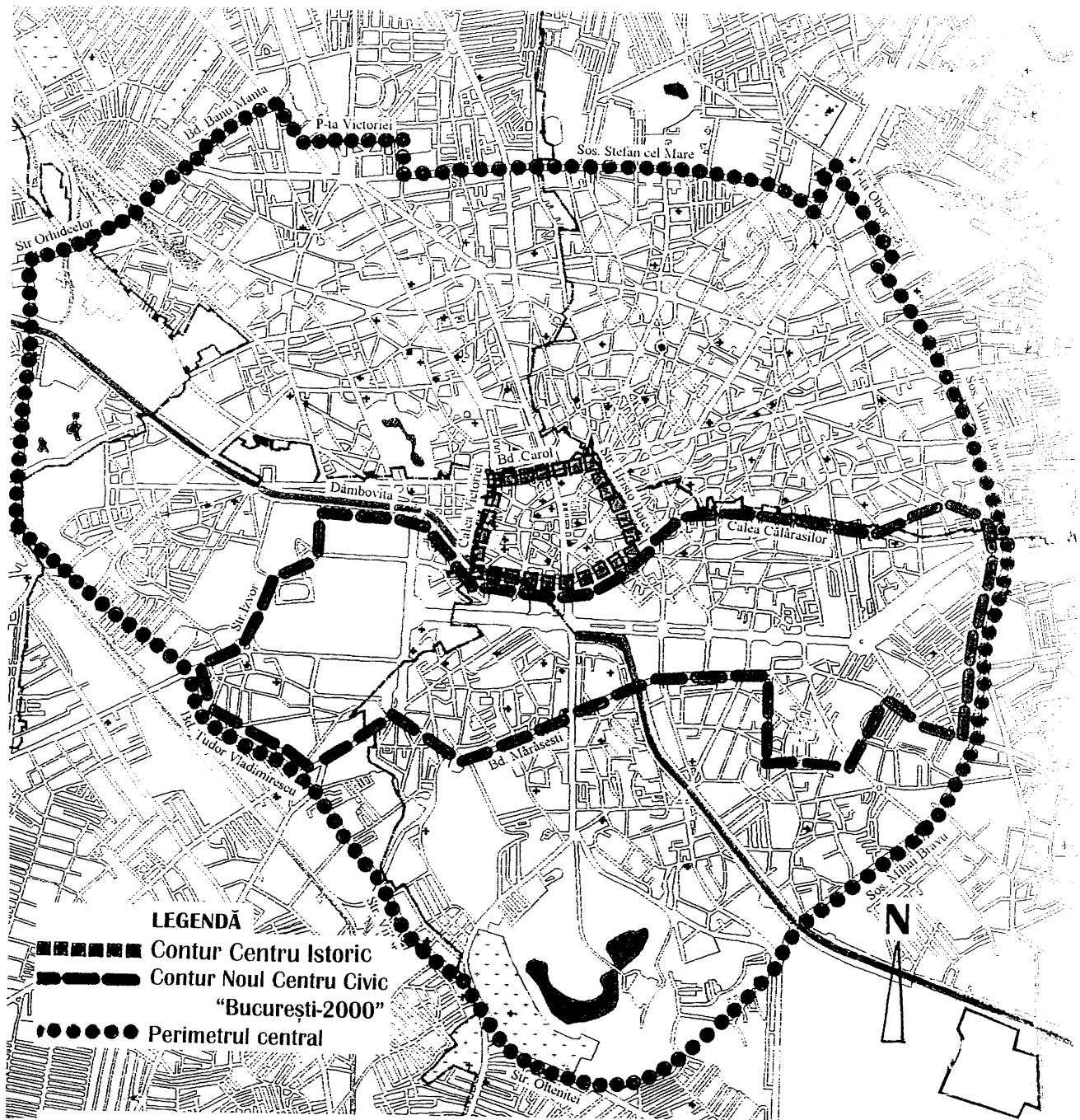
a) scutirea de taxe pentru eliberarea certificatelor, avizelor și autorizațiilor în domeniul construcțiilor, prevăzute la cap. V din Legea nr. 27/1994 privind impozitele și taxele locale, republicată;

b) reducerea cu 25% a impozitului pe clădiri și a taxei pentru folosirea terenurilor proprietate de stat în alte scopuri decât pentru agricultură și silvicultură, reglementate de prevederile legale;

c) scutirea de taxe privind publicitatea imobiliară.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:
Ministrul lucrărilor publice
și amenajării teritoriului,
Nicolae Noica
Secretar de stat,
șeful Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Vlad Roșca
Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu
p. Ministrul culturii,
Maria Berza,
secretar de stat

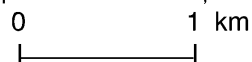
LEGENDĂ
 ■■■■■■ Contur Centru Istoric
 — — — — — Contur Noul Centru Civic
 "București-2000"
 ●●●●●● Perimetrul central

Delimitare zona „București—2000“:

- la **Nord**: Splaiul Independenței (de la intersecția cu str. B.P. Hașdeu), bd. Corneliu Coposu, Calea Călărășilor, str. Orzari (până la intersecția cu șos. Mihai Bravu);
- la **Est**: șos. Mihai Bravu (de la intersecția cu str. Orzari până la intersecția cu calea Dudești);
- la **Sud**: calea Dudești (de la intersecția cu șos. Mihai Bravu), str. Vlad Județu, calea Vitan, str. Vlaicu Vodă, str. Panu Anastasie, bd. Octavian Goga, bd. Mărășești, str. Mitropolit Trifon, bd. George Coșbuc (până la intersecția cu bd. Tudor Vladimirescu);
- la **Vest**: bd. Tudor Vladimirescu (de la intersecția cu bd. George Coșbuc), str. Izvor, str. B.P. Hașdeu (până la intersecția cu Splaiul Independenței).

Delimitare Centru Istoric:

- la **Nord**: bd. Elisabeta (de la intersecția cu Calea Victoriei), bd. Carol (până la intersecția cu str. Hristo Botev);
- la **Est**: str. Hristo Botev (de la intersecția cu bd. Carol până la intersecția cu bd. Corneliu Coposu);
- la **Sud**: bd. Corneliu Coposu (de la intersecția cu str. Hristo Botev), Splaiul Independenței (până la intersecția cu Calea Victoriei);
- la **Vest**: Calea Victoriei (de la intersecția cu Splaiul Independenței până la intersecția cu bd. Elisabeta)

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind regularizarea cotelor de capital social în procesul de privatizare a băncilor

În temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și ale art. 1 pct. 6 lit. b) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Art. 1. — (1) Acțiunile deținute de societățile de investiții financiare, rezultate din transformarea Fondurilor Proprietății Private, la băncile la care statul este acționar, trec, în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României a prezentei ordonanțe, în gestiunea Fondului Proprietății de Stat, cu respectarea prevederilor Legii nr. 31/1990, republicată, în vederea vânzării, pe bază de protocol încheiat cu fiecare societate de investiții financiare.

(2) Protocolul menționat la alin. (1) va cuprinde: numărul de acțiuni, respectiv cota deținută la societatea de investiții financiare, conform prevederilor art. 3 din Legea nr. 83/1997, modalitatea de compensare/regularizare și data trecerii acțiunilor către Fondul Proprietății de Stat.

Art. 2. — (1) Neînțelegerile dintre Fondul Proprietății de Stat și societățile de investiții financiare, apărute în procesul de negociere a protocolului, se soluționează de către o comisie, ale cărei hotărâri sunt obligatorii pentru ambele părți. Hotărârile comisiei sunt supuse aprobării prin decizie a primului-ministru.

(2) Comisia este formată din cinci membri. Membrii comisiei pot fi, prin acceptare de către ambele părți, senatori, deputați, reprezentanți ai ministerelor, precum și ai

Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și ai Băncii Naționale a României.

(3) Președintele și membrii comisiei se numesc și se revocă prin decizie a primului-ministru.

(4) Cvorumul necesar pentru valabilitatea hotărârilor comisiei, căile de contestație, incompatibilitățile și cazurile de revocare a membrilor comisiei sunt stabilite prin ordin al ministrului privatizării.

Art. 3. — (1) Nerespectarea hotărârilor comisiei constituie contravenție și se sancționează cu amendă de 10.000.000 lei. Sancțiunile se aplică individual salariaților Fondului Proprietății de Stat, respectiv salariaților societăților de investiții financiare, membrilor Consiliului de administrație al Fondului Proprietății de Stat și membrilor consiliilor de administrație ale societăților de investiții financiare, după caz.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor se fac de către Ministerul Privatizării.

(3) Regimul contravențiilor prevăzute la alin. (1) se completează în mod corespunzător cu prevederile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu excepția prevederilor art. 25—27.

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:
p. Ministrul privatizării,

Andrei Dimitriu,
secretar de stat,
Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

Ministrul reformei,
președintele Consiliului pentru Reformă,
Ioan Mureșan

București, 29 august 1998.
Nr. 130.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.